

en hjælpende Haand — netop her stilles den Betingelse, at i disse ti Aar, som jeg tror ere de vanskeligste for Arbejderen at slippe igennem, de vanskeligste for ham til at bjerge sig økonomisk — at han skal kunne bjerge sig selv fuldstændig igennem, og saa strengt gennemføres denne Bestemmelse, at selv om denne Hjælp bliver tilbagebetalt eller eftergivet, gælder det alligevel, at han ubønhørlig stydes til Side fra at nyde de tvivlsomme Goder, som dette Forslag hjemler ham. En saadan Bestemmelse, der allerede er betydelig skærpet, idet den Paragraf paa Fattigloven, som vi vedtog forleden Dag, kun siger 5 Aar, medens der her staar 10 Aar, er og vil gøre Forslaget saa usympatetisk som vel muligt. Naar en saadan Bestemmelse kommer ud til Arbejderne og bliver drøftet mellem dem, tør jeg nok garantere for, at de ville vide at værdsætte den Kærlighed, som har givet sig Udslag her, og som vil medføre, at det vil være meget, meget saa af de gamle, der ville være i Stånd til at kunne falde ind under dette Forslag til Lov. Ser man højere op i den samme Paragraf til det Afsnit, der er mærket med Bogstavet a., vil man ogsaa der finde noget, som gør Forslaget saa usympatetisk, som tænkes kan, idet der nemlig staar, at den paagældende ikke ved Dom maa være sunder skyldig i en i den offentlige Mening vanærende Handling. Jeg har tidligere omtalt dette under det andet Forslags Behandling, men skal dog knytte et enkelt Ord her til i Dag. Der blev sagt af det ærede Medlem for Vejle Amts 2den Valgkreds (Berg) forleden Dag noget, som i Grunden havde en temmelig dyb Betydning, om det end blev fremsat i en spøgende Form, idet han, da der var Tale om hvorledes vort Samfunds ullykkelige, nemlig Idioterne, skulde behandles, udtalte, at hvis vi skulde tage alle Idioterne fra herhjemme, kunde det være, at der ikke blev saa farlig mange til Rest. Noget lignende kunde man maaske sige med Hensyn til Forbryderne. Der er vel ikke saa farlig mange Mennesker, som saaledes kunne stille sig frem paa Torvet og sige: Jeg har ikke en eneste sort Plet i mit Liv, ikke en eneste Plet paa min Vandel; jeg tør stille mig frem og se haanende ned paa enhver, der bliver betegnet med Ordet Forbryder, jeg staar fuldstændig ren

i saa Henseende! Jeg tror ikke, det er ret mange, og særlig tror jeg det ikke, fordi vor Retspleje er saaledes, at Folk snart kunne blive dømt for de mest umulige Ting, for Forseelser, om hvilke man ikke veed, om det virkelig er i et civiliseret Samfund, man lever, naar man læser og hører om de strenge Straffe, som følge efter. Jeg tør maaske minde om, at for nogen Tid siden blev en Arbejder dømt, saa vidt jeg erindrer, til Bænd og Brød, en i den offentlige Mening vanærende Straf, fordi han, der havde gaaet arbejdsløs i nogen Tid og ikke havde noget at give sin Familie til Underhold, havde givet sin lille Søn eller Dreng Lov til eller maaske opfordret ham til at gaa ind i en Bagerbutik og tigge eller bede om for et Par Dre Tvebakter. Vedkommende Arbejder, sad, saa vidt jeg erindrer, først 8 Maanedes i Fængsel, og blev derefter dømt til en vanærende Straf og staar nu som en Mand, der i den offentlige Mening er brændemærket som Forbryder. Jeg tør maaske erindre om, at det er ikke saa længe siden, at en Tjenestepige blev forfulgt, fordi hun var gaaet i sit Herfabs Syltekrulle og havde slirket lidt Syltetøj. Naar vi have en Retspleje, der dømmer saaledes for Ubetydeligheder, som brændemærker Folk som Forbrydere, der have begaaet saadanne Handlinger, saadanne Ubetydeligheder som dem, jeg her har paavist, og disse Eksempler kunde suppleres med Hundreder af Tilfælde, saa tror jeg, naar vi skulle tale om Forbrydere, at turde staa fast, at naar vi skulle stille Forbryderne bort og se, hvor mange der blive tilbage, saa bliver det ikke saa farlig mange. Der turde ikke være saa farlig mange, uden at de havde været med til at drikke af deres Moders Glødefande eller at gøre noget i den Retning. Og naar saa en saadan Handling skal kunne affære dem fra at erholde et Gode, naar noget sligt kan ske, saa siger jeg, at saa er der ogsaa i den Henseende noget usympatetisk over Forslaget. Der er jo forskellige offentlige Meninger om, hvad der kan være en i den offentlige Mening vanærende Handling eller ej, og jeg turde maaske, da den ærede Ordfører for Forslagsstillerne netop har været med til at fremsætte en saadan Bestemmelse, minde ham om, at han selv net ikke staar paa saa stærke Fødder i den Ret